



*Ảnh từ internet*

## *ĐI TRÊN ĐẤT LẠ.*

*Nghĩ lại hai mươi năm về trước, băng vớ vụn dưới đôi giày sandal vào buổi sáng mùa đông, tháng bảy, đôi giày hở, chắc chắn, không giữ ấm cho đôi chân, gió lạnh buốt thấu xương khiến mình run cầm cập, rảo bước tới nhà ga để bắt kịp chuyến xe lửa 6:30'. Mình phải rời nhà lúc 6 giờ sau khi ăn một cặp sandwich và uống một ly cà phê cho ấm người. Giờ làm việc bắt đầu từ 7:30' nhưng vì phải bắt một chuyến xe lửa và một chuyến xe bus, nên mình đâu có đi sớm như thế cũng chỉ đến sở vừa đúng giờ. Ba tiếng đồng hồ tiêu đi hằng ngày như vậy chỉ là chuyện bình thường cho những người mới đến như mình trên mảnh đất này.*

*Nghĩ đến cái ngày mình “vũ trang” cho mình với một chút tiếng Anh chỉ đủ đứng trong lòng bàn tay, hăm hở đi “Job phỏng vấn” mà không có một chút tự tin nào! Mình không thể không tự cười mình: tất cả vốn liếng chỉ có chút tiếng Anh học được ở trường và lớp học mười tuần ở đây, Australia. Ôi tội nghiệp! ôi đáng thương! mình đứng trước một cái hãng thật lớn, hoàn toàn khác hẳn với cái bệnh viện mà mình thường đến trước khi bỏ trốn quê hương. “Table hand” đó là cái ‘Job’ mà mình đã nhận, mình không có một khái niệm nào về công việc đó cả, chỉ được cho biết là sẽ phải làm việc bằng tay*

chân, một người lao động. Vậy là tốt rồi, mình không phàn nàn gì cả. Công việc mình làm trước đây cũng khó khăn lắm - lao động nặng nề, thật sự - đặc biệt như lúc phải đương đầu với những trường hợp sanh khó, khi em bé không chịu ra đời bằng con đường bình thường, đầu trước, mà nhất định là đòi ra bằng cái mông trước. Trong những trường hợp như vậy mình phải dùng hết sức kéo cái đầu em bé ra sau cùng. Mình còn nhớ cô đỡ phụ và mình lúc nào cũng cười vang vui mừng khi đưa đầu em bé ra được khỏi bụng mẹ vẹn toàn mà không có gì làm tổn thương cho em bé sơ sinh cả. Thật là một cảm giác vô cùng sung sướng lạ lùng không giống bất cứ một cảm giác nào hết, cho đến bây giờ cái cảm giác huyền diệu đó vẫn còn trong tâm mỗi khi nghĩ đến thời gian mình làm việc như một người lao động dưới một hình thức khác vậy. Cho nên mình mạnh dạng thử vào thật sâu bước vào văn phòng và hỏi xin gặp nhân viên điều hành. Mọi việc hình như đều trôi chảy tốt đẹp, sau khi điền đơn xin việc, nhưng đến lúc phỏng vấn...phải thành thật với chính mình là: mình không hiểu một chữ nào của người phỏng vấn nói cả, ngoại trừ được hỏi tên và địa chỉ. Thật là khó hiểu ông ta nói gì mặc dầu mình đã rửa tai cẩn thận sáng hôm đó. Giống như ông nuốt hết văn chữ và quả thật khó khăn để nghe theo cho kịp ông. May mắn thay, hầu hết câu trả lời cho những câu hỏi của ông đều là "Yes" hay "No". Chắc ông ta nản mình lắm! mình không mơ sẽ có việc làm. Nhưng mình ngạc nhiên khi ông ta bảo mình theo ông để gặp "cai của you", theo cách nói của ông. Cô ta là người sẽ "săn sóc" cho "you". Như vậy là mình bắt đầu làm việc như một người lao động hay làm việc đầy chuyên. Mình ở lại làm việc nơi đó sáu năm. Cô cai thợ là một người đàn bà trong lứa tuổi hai mươi to gấp hai mình về mọi chiều. Cô cười với mình rất tử tế cầm lấy tay mình đi đến chỗ máy móc, cắt nghĩa máy làm việc như thế nào và giới thiệu với người thợ điều khiển ở mỗi máy. Cô cho biết là mình sẽ làm việc tại máy tạo ra đồ vật; công việc của mình là chỉ lấy những đồ vật từ máy chạy ra bỏ vào thùng giấy dán lại và bỏ xuống cái "pallet" rồi một người đàn ông sẽ đến lấy đi bằng xe "forklift"; cô còn nói là nếu có khi nào máy bị trục trặc phải dừng lại một lúc thì mình chỉ việc đi tìm những "số" của công việc đang chờ máy, làm mấy cái nhãn cho thùng giấy đựng hàng; bên cạnh đó mình có thể lột nhãn và băng dán cũ của thùng giấy để sửa soạn cho công việc đang làm. Nghe dễ quá, đúng không? Nhưng không phải vậy đâu nhé! Cô ta hỏi mình có muốn thử không? Mình nói "yes". Vậy là xong. Làm việc ngay. Đến giờ ăn trưa thì sức của mình không còn, vì máy chạy rất tốt, không bị trục trặc một lần nào cả! Sau nửa giờ nghỉ ăn trưa, cô - cô cai - dẫn lại bàn, chỗ mấy người đàn bà đang ngồi dán, xếp, bỏ thùng, kẹp giấy, vừa làm vừa nói chuyện, thỉnh thoảng hút thuốc. Mình nhập bọn và e lệ tự giới thiệu, làm bạn với họ thật dễ dàng. Họ thân thiện và giúp đỡ nhau. Hai người đàn bà Úc luôn luôn mỉm cười khi bắt gặp mình nhìn họ, thường khuyến khích mình theo cho kịp công việc. Mình đang đếm trang bằng tay, mỗi "job" đều có số trang ở góc giấy, không được sót một trang nếu thiếu là hư cả một "job" - và cả mấy ngàn trang đang chờ mình làm cho xong...Vài cô cố gheo mình nói rằng nếu đến 4:30' mà mình làm không hết công việc là phải ở lại làm tới sáng khiến cả bọn cười rộ một cách vui vẻ.

Mình là một trong số những người đến đây từ những quê hương khác nhau. Các cô gái đến từ các nơi trên thế giới. Họ từ Ý, Hungary, Phi Luật Tân, Trung Hoa, Lebanon, Nga, Yugoslavia, Poland ect...Vài người tỵ nạn đến từ các nơi bị dày xéo bởi chiến tranh như mình, những người khác là di dân và có gia đình ở đây, số còn lại là người Úc họ lập nghiệp ở đây tự lâu rồi. Mình ngồi xuống làm việc. Lúc đầu hình như thấy dễ, nhưng đến 4 giờ 30', lúc ra về - lẽ dĩ nhiên là công việc chưa xong - mình thấy như "quả đất

đang quay dưới chân mình”, đầu nhúc như búa bổ và mình đã biết công việc “table hand” là như thế nào rồi!

Bỏ tất cả lại đằng sau vì tương lai của các con là một điều mà không bao giờ mình hối hận cả. Để hoàn tất việc này thì tự hy sinh là điều không thể nào tránh khỏi. Một nách ba con mình biết con đường trước mặt không thể nào dễ, mềm mại, bằng và thẳng như ý mình muốn được. Mình gọi nơi đây là “Mảnh Đất Hoà Bình”, đâu có người có thể không đồng ý với mình, nhưng đó là cảm nghĩ trong tâm mình lúc vừa mới bước chân đến nơi đây với các con, hơn hai mươi năm trước. Mình sẽ không bao giờ quên được cái ngày mà quê hương bị xâm chiếm bởi bọn Công Sản từ Bắc Việt. Súng nổ khắp nơi. Hai vợ chồng mình gom các con cùng bà mẹ chồng, tất cả những gì quan trọng và một bao gạo bỏ lên xe ba gác, chồng mình đạp xe, rời nhà, ra đường cùng nhập với một số người khác, họ không biết là phải chạy đi đâu. Mình thấy người ta sợ hãi kẻ chạy lên người chạy xuống cố tránh vùng đang đánh nhau. Ở đâu cũng sợ hãi, không có nơi đâu là an toàn cả. Ngay lúc đó mình quyết định là phải chạy tới bệnh viện địa phương. Trong quả tim đang run, mình có một ý nghĩ đại dột là lỡ có ai trong gia đình bị trúng đạn thì cũng sẽ được bệnh viện giúp đỡ. Đó cũng là nơi làm việc của mình thì chắc có thể được an toàn. Đến nơi, đã có hàng trăm người dân địa phương quanh vùng đến lánh nạn ở đó rồi. Mình sắp xếp cho mẹ chồng và các con mình ở trong căn phòng mà trước đây là văn phòng của Bác sỹ phụ trách phòng Hộ Sinh; Không có bóng dáng của bà và bất cứ nhân viên trực nào cả. Mình đi vào phòng sản phụ, bệnh nhân đông cần rất nhiều sản sóc nhưng không có ai ở đó để lo cho họ cả. Mình trực ngày đó và nhiều ngày sau. Xe chở nhiều người bị thương đưa vào bệnh viện, nhưng khi họ không tìm được bác sỹ, y tá nào, người ta la hét kêu cứu. Họ vô cùng tức giận.

Mình đi thăm một bệnh nhân bị mổ đẻ lấy em bé ra mấy ngày trước đây. Đưa bé trai, sơ sinh, nằm cạnh mẹ, đang khóc, nhưng bà đang đau đớn nên không thể sản sóc cho con được. Mình đưa bệnh nhân vài viên thuốc giảm đau và bước ra khỏi phòng, thấy một người đàn bà đang đứng ở cửa phòng sanh, chị rất vui mừng khi thấy mình. Chị cho mình biết là em của chị đang ở trên bàn chờ sanh. Vợ vã chạy tới bên chị và mười phút sau mình đỡ em bé ra, cùng lúc đó một tiếng nổ vang ở ngoài khu hộ sinh. Mình ôm em bé sơ sinh đặt trên đầu gối, cong người nằm xuống sàn, nghe tiếng người chạy, tiếng la hét.

Thoáng có bóng một em gái nhỏ đi qua cửa dáng vẻ bối rối. Có tiếng gõ và một giọng nói rụt rè: “Làm ơn, thưa cô mẹ con đau quá”! thì ra đó là con gái của bệnh nhân mà mình lại thăm lúc mới đến. Mình lo cho bà mẹ và em bé mới sinh đau vào đó, xong trở lại với bà bệnh nhân đáng thương. Theo sự hiểu biết của mình thì bà ta bị nhiễm trùng sau khi mổ. Mình vô cùng ân hận không thể giúp gì được trong trường hợp này vì đã bị đưa đến viêm màng bụng. Bà cần một bác sỹ. Qua đêm sau bà chết. Mình khóc, buồn và giận. Chưa bao giờ khiêng người chết, nhưng đêm nay, với sự giúp đỡ của một người đàn bà, thân nhân của một bệnh nhân khác, mình khiêng xác người đàn bà này đến căn nhà vĩnh biệt. Theo sau là em gái nhỏ, khóc âm thầm.

Khi chiến tranh qua rồi, mọi người sống dưới sự kềm kẹp của chính quyền cộng sản từ ngoài bắc vào. Mọi việc đều ở trong một trạng thái hoang mang. Làm việc mà không có lương qua ba tháng, rồi lãnh lương theo kiểu lãnh phiếu: gạo, đường, bàn chải đánh răng, mì sợi, thuốc lá, kèm theo đó một ít tiền chỉ đủ để mua một ký thịt cho cả bốn mẹ con. Mình không thể nhìn các con dơ xương dưới làn áo vì thế bán đồ sở hữu trong nhà là cứu cánh. Một tuần lễ sau khi Sài-Gòn thất thủ, cộng sản bắt chồng mình đi “học tập

cải tạo”. Để tránh cho mình một gánh nặng mẹ chồng quay về Sài-Gòn ở với người con trai lớn.

Nhiều tháng năm trôi qua, chồng mình và nhiều người chồng khác, vẫn bị giữ lại ở chỗ mà họ - những Người Cộng Sản - gọi là “Trại Cải Tạo”, nhưng thật ra đó chỉ là Nhà Tù. Nhiều nhà tù như vậy từ Bắc vô Nam. Thân nhân người đi tù cải tạo bị đưa, hay được vận động cổ võ, đến những nơi hẻo lánh mang tên thật đẹp, “Vùng Kinh Tế Mới”, không có điện, nước mà chỉ có đất khô sỏi đá. Người ta phải dùng hai bàn tay không, xới đất để trồng trọt tạo ra thực phẩm. Tin tức rần rộ về người ta đang chết vì thiếu thuốc men săn sóc trong trường hợp bị sốt rét, thương hàn, kiết lỵ, tình cảnh rất là rối loạn. Kèm theo đó là nạn đói làm cho tình thế càng tệ hơn. Tất cả nam Bác Sĩ đều bị đi “học tập”. Những kẻ còn lại như mình thì mỗi tối phải đi học tập tầy nào. Đi họp buổi tối là một bắt buộc, bất kể có vấn đề gia đình và hoàn cảnh. Nếu có người nào muốn vắng mặt trong buổi họp họ phải có lý do chính đáng, nếu không sẽ bị đưa ra phê bình trước mặt mọi người vào buổi họp tới. Phê bình và tự phê bình là điều khiến người ta điên đầu. Tất cả phải viết tờ tự thú kết tội mình và nộp cho chính phủ để thận trọng xét duyệt, chính điều này khiến mình cảm thấy thật là dễ bị nguy hại. Một mạng lưới cảnh sát bí mật tung ra tận ngõ ngách của đời sống mọi người, để chắc chắn bất cứ cái gì hay bất cứ tư tưởng nào chống đối lại guồng máy mới đều phải được báo cáo. Người ta không thể tin nhau, ngay cả đến chính con cái hoặc người phối ngẫu của họ. Một hệ thống loa tuyên truyền đặt trên cây và góc đường khắp nơi trong nước để tầy nào người dân. Mới 5 giờ sáng là mấy cái loa to miệng đã mở đánh thức mọi người dậy để nghe tin tức, thuyết giảng bài bản và học tập. Không ai dám phàn nàn. Bức tường có lỗ tai!

Thầy giáo dẫn học trò ra quét đường và sân trường trước khi vào lớp học. Con nít quàng khăn đỏ quanh cổ và trở thành tuôi trẻ “Hồ Chí Minh”, ca hát suy tôn Hồ và đảng của ông ta. Có những bài hát đầy căm ghét người Mỹ và người miền Nam làm việc cho chính quyền cũ. Hầu hết trẻ con đều từ những gia đình có cha, anh hay cậu bị Cộng Sản bắt đi, bây giờ được dạy để ghét chính những người cha của chúng. Mình lo lắng cho tương lai thế hệ trẻ, mình thật sự lo, vì con mình cũng ở trong đó. Nhìn chúng cảm cờ đỏ đi hàng loạt ngoài đường ca ngợi chiến thắng của Cộng sản, gần như là mỗi ngày, là một điều không thoải mái đối với mình. Ngôi sao vàng ở giữa màu cờ đỏ như một lỗ đạn xuyên qua trái tim. Đi đến đâu cũng chỉ thấy màu đỏ, mình cảm thấy một sự căng thẳng đến chóng mặt. Nỗi sợ hãi hoàn toàn chiếm lấy đời dân chúng, nhất là ban đêm vì giới cầm quyền có khả năng tra tấn đánh đập người dân vô tội vào buổi tối và người ta không biết ai sẽ là người kế tiếp.

Tin tức về người trốn đi và được định cư ở vài nơi chốn bình yên trên thế giới khiến mọi người mơ ước đến tự do. Mình nuôi lấy giấc mơ và nhiều người khác cũng vậy. Rồi một đêm tối trời mình và các con trốn khỏi quê hương bằng thuyền cùng với nhiều người khác. Trong tối đen của biển cả mình cầu trời giúp đỡ cho tất cả vượt qua được thử thách này. Tìm mình rạn vỡ mang cảm tưởng của một người lạc lõng rời bỏ quê hương đang rách nát vì chiến tranh để tìm một mảnh đất bình yên hòa lẫn với ý tưởng có lỗi là đã bỏ lại chồng mình, vẫn còn trong tay cộng sản, tự đối phó với đời sống khó khăn nếu anh được trả lại tự do. Mảnh đất bình yên ở đâu? chúng mình thật tình không biết, nhưng phải bỏ chạy trước đã. Biết là nguy hiểm vì nhiều người ra đi trước đã thất bại bị ngò tù hoặc bỏ thây ngoài biển.

Tàu dừng lại ở hải cảng Mã Lai và Indonesia, nhưng không biết vì lý do gì, tàu phải tiếp tục chạy cho đến lúc tới cảng Darwin của Úc. Chúng mình xin nhập cảnh. Ở trên tàu

chờ đợi. Không biết phải chờ đợi bao lâu? Nếu mình nhớ không sai đó là hai ngày chờ đợi và hy vọng. Rồi chính quyền cho phép chúng mình được ở lại trên mảnh đất tươi đẹp Australia. Không thể tả nổi cái cảm giác của mình lúc đó, chỉ biết là mình sung sướng, vô cùng sung sướng. Mình đi xiêu vẹo trên đất liền lần đầu tiên sau gần một tháng vượt biển. Đặt đầu trên gối nằm đêm đó trong căn nhà ty nạn mình đã có thể ngửi được cái mùi của hoà bình và tự do đang tỏa ra quanh mình, chiếm hết đầu óc, khiến mình không ngủ được. Các con ngủ thật say, mình biết rằng từ nay chúng sẽ không còn cảm chổi theo để quét đường khi đi học nữa. Chúng sẽ không còn hát những bài hát như đâm vào tim con người. Mình không còn lo lắng có người đến gõ cửa vào ban đêm vặn hỏi mình điều này điều nọ mà không có lý do nào cả. Cảm ơn trời chúng mình đã an toàn trên mảnh đất bình yên. Đây là mảnh đất người ta đến từ các nơi khác nhau, hoà đồng với các văn hoá khác, làm việc bên nhau cùng một nơi, nói với nhau cùng một thứ tiếng - English - mình mang ơn sự hoà hợp này. Mình sẽ đẩy xa bất cứ cản trở nào, đối mặt với bất cứ bất hạnh nào, làm việc khó khọc, không có bất cứ phàn nàn nào cả. Mình mới có ba mươi ba tuổi, cái tuổi cao điểm của đời một người đàn bà, bị bắt buộc phải đấu vì thế cho nên mình sẽ đấu như một con "bull" cho sự tồn tại của gia đình mình.

*Dã-Thảo chuyển ngữ*  
01/11/2013



*Ảnh từ internet*